

ର ବି ବା ର ତ ଶ୍ଵ ନ୍ନ

.....ସୁତୟନ ସୁତୟନ ସୁତୟନ..... କଥା, କବିତା, ସ୍ଵରାଜ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ

ପ ବ୍ଵ ଛ ବ କ ଥା

ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ଗାତିକାର, ସଂଳାପକାର, କାହାଣୀ ଓ ପଟ୍ଟକଥା ଲେଖକ ଭାବରେ ଡ. ରଞ୍ଜନଚନ୍ଦ୍ର ରାଉତଙ୍କ ସର୍ବକାଳୀନ ରେକର୍ଡ଼। ପ୍ରାୟ ୯୦ରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ତାଙ୍କର ସଂପୃକ୍ତି। ଦୁଇ ଦୁଇଥର ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପୁରସ୍କୃତ। ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରର ବିକାଶର ଧାରାରେ ଘଟଣା, ଦୂର୍ଘଟଣା, ଅଭିଜ୍ଞତାର ଚିତ୍ର ମଧୁର ଅନୁଭୂତିକୁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ ଧୂନି ପ୍ରତିଧ୍ଵନିର ଏ ପ୍ରୟାସ।

ରାଗ- ୭ ୦

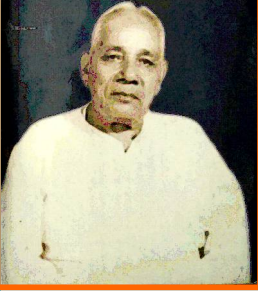
ଧାରାବାହିକ : ଜୀବନାତ୍ମକୃତି

ଭାଗ - ୯୪

(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉଦ୍ଧାର...)

ଏକା ବସିଥାନ୍ତି, ମୋତେ ଦେଖୁ ହସି ହସି କହିଲେ, 'ଆଜ ଘଣ୍ଟା କେତେ ମାତ୍ର।' ମୁହଁ ପ୍ରସନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିତା ବା ଉଦ୍‌ବେଗର ଚିହ୍ନ ମାତ୍ର ନାହିଁ । ମୋର ସମୂଚି (ଝିଅର ଶୁଭର) ଶ୍ରୀମୁକ୍ତ ଶ୍ୟାମବରଣ ପାଟାଳ ନାଟୁଣୀର ବିବାହ ଉପଲକ୍ଷେ ତାଙ୍କ ଘରେ ଭୋଜି ହେଉଥିଲା । ସ୍ଥାନୀୟ ଅନେକ ଉଦ୍‌ବେଗୀ ଓ ହାକିମ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ହୋଇ ଆସିଥିଲେ । ବୋଧହୋଇ ବାବୁଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ଆଣିବା ଭାବ ମୋ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତଥିଲା । ବୋଧହୋଇ ବାବୁଙ୍କଠାକୁ ଗଲି । ସେ ମୋତେ କହିଲେ, "ମୁଁ ଯାଇପାରିବି ନାହିଁ; କାରଣଗାଠକୁ ଯିବା ପୂର୍ବେ ମୋର ଶେଷ ଭୋଜନ ମୋର ବୁଢ଼ାମାତା ଓ ଭାଇମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କରିବା ମୋର ଲକ୍ଷ । ଆପଣ ଶ୍ୟାମବରଣ ବାବୁଙ୍କୁ କହିଦେବେ, ଯେପରି ମୋର ଅନୁପସ୍ଥିତ ଯୋଗୁଁ ସେ ଦୁଃଖିତ ନ ହୁଅନ୍ତି । ମୁଁ କହିଲି 'ତାଙ୍କୁ ଆପଣ କେବଳ ଦେଖା ଦେଇ ଆସିବେ । ଆମେମାନେ ସମସ୍ତେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଳନର ବୌଦ୍ଧିତ୍ୟ ନାହିଁ । ଆପଣ ଶ୍ୟାମବରଣ ବାବୁଙ୍କୁ ଚାକିଆଣିଲି । ନିକଟରେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ସେ ଓ ମୁଁ ଚାଲୁ ନେଇଗଲି।'

ମୋର ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତି କଥା

ବାଲେଶ୍ଵରରେ ପ୍ରଥମଥର ୧୯୧୫ ମସିହାରେ ତୃତୀୟଶ୍ରେଣୀ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଥର ୧୯୩୧ ମସିହାରେ ଡେପ୍ୟୁଟି ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ ପଦରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ଭାରତଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକଙ୍କ ରଚିତ 'ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତିକଥା' ୧୯୬୭ରେ ପୁସ୍ତକ ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ତା' ପରବର୍ଷ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଦ୍ଵାରା ସମ୍ମାନିତ ହେବା ମନନଶୀଳ ପାଠକଙ୍କ ପାଇଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ଅଟେ । ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ଅଛି ରାଜା ରାଜୁତା ସମୟର ଇତିହାସ, ଅଛି ସାମାଜିକ ଚେତନା, ଅଛି ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାଙ୍ଗ ସାହିତ୍ୟ । ଆଜି ବି ଆମ ସମାଜରେ ନାରୀ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ତିବ୍ର ସର୍ବତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଥିବା ବେଳେ ସେ ସମୟରେ ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଦେଖିଥିବା ସ୍ଵପ୍ନ, ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ମନୋଭାବ, ନାରୀଶିକ୍ଷା ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ପ୍ରେରଣା ତାଙ୍କୁ ସ୍ଵରଣୀୟ କରି ରଖୁଛି । ଶ୍ରୀମୁକ୍ତ ନାୟକଙ୍କର 'ମୋର ପୂର୍ବ ସ୍ମୃତିକଥା' ଧୂନି ପ୍ରତିଧ୍ଵନିର ଗୁଣଗ୍ରାହୀ ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ...

ମୁରୁକ ଲେଖି, ଦୀପ ବଦାୟ ଦେଇଗଲେ । ତପ୍ତରେ ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଧୂନିରେ ଚତୁର୍ଦିଗ ମୁଖରିତ ହୋଇଉଠିଲା । ଜଣ ଜଣ ହୋଇ ସଫଳରେ ଲୋକ ସମାଗମ ଦୁର୍ଦ୍ଦି ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସମସ୍ତେ ବୋଧହୋଇ ବାବୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ସକାଶେ ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଅଛନ୍ତି । କେତେକେଲୋକଙ୍କ ମୁଖରୁ କେତେକଥା ଶୁଣାଯାଇଅଛି । ଅନେକେ କହୁଛନ୍ତି, ଯାହା ହେଉ, ସମୟପୁରର ସୁପୁତ୍ର । ତତ୍ପରେ ମୁଣିମେଣ୍ଡ ଲୋକ କହୁଅଛନ୍ତି, 'ଏ କ'ଣ କଲେ ? କଂଗ୍ରେସ ପକ୍ଷ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତେ ସିନା । ପିଲାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି, ଓକିଲାତି ଛାଡ଼ି କେଲୁ ଯିବା କ'ଣ ସୁଦୂର କଥା ? କେତେକ ମହକିଲ କହୁଛନ୍ତି, 'ମୋ ମୋକଦ୍ଦମା କ'ଣ ହେବ ? ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପୁଣି କେତେକ କହୁଛନ୍ତି, 'ଆରେ ଭାଉ, ମୋକଦ୍ଦମା ଆଉ କୌଣସି ଓକିଲାଙ୍କୁ ଦେବା । ଏହି ମଜଲିସରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କୁ ବାଧା ଦେବା କୌଣସିମତେ ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ନଅଟା ବାକିବାକୁ ପରମ ମିନିଟ୍ ବାକୀ । ବୋଧହୋଇ ସଦର - ଦ୍ଵାର ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧିତ ହେଲା । ତାଙ୍କ ସହଧର୍ମିଣୀ ଶ୍ରୀମତୀ ରୁକ୍ମିଣୀ ଦେବୀ ଦ୍ଵାରଦେଶରେ ପୂର୍ଣ୍ଣକଳସ ଓ ପ୍ରଦୀପ ସ୍ଥାପନ କରିଦେଲେ । ପ୍ରତିଦେଶନା ରମଣୀମାନେ ତାଙ୍କ ପଛକୁ ଲାଗିଗଲେ । ହୃଦୟକୁ ପଡ଼ିଗଲା । ଝିଅ ସରୋଜିନୀ ଆସି ପାଖରେ ଛିଡ଼ାହେଲା । ବୁଢ଼ାମାତା ଆସି ପୁତ୍ରର ଲଳାଟରେ

ଅନା ରହିଲେ । ହାକିମ ପୁଣି କହିଲେ, 'ଏ କଣ କହି ଯାଉଥିବେ ? ଅଧେ କହିଲେ, ଦୁଇଥର କହିଲେଣି, ଯାଅ, ତାଙ୍କୁ 'ଶ୍ରେୟାକର କର ।' ସଦ୍‌ଭକ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ନେତ୍ର ସ୍ଥିର, ମୁଖ ଗମ୍ଭୀର, ସେ ନିର୍ବାକ ହୋଇ ପୁଛନ୍ତି କାବୁ? ଦୟାକରୀମାନ; ଅଦୂରରେ ଡେଇଁ ମୁଁ ପରିବେଷଣେ ଶ୍ରୀ ଅନିକକୁମାର ଚାଟାକି ଚଳୁଥିବି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ଚକ୍ଷୁକୋଣରେ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲି ଅଲକ୍ଷ୍ୟନିଃସୃତ ଅଶ୍ରୁ ବିନ୍ଦୁ ବୋଧହୋଇ ବାବୁ ସମବେତ ଜନମୁଖ୍ୟଙ୍କୁ ଖବର ପରିଧାରି, ଗ୍ରାମ ସଂଗଠନ, ଅହିଂସା ଗ୍ରହଣ ଓ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଳନ ବିଷୟରେ ଉପଦେଶ ଦେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସଂକଳ୍ପବଳୀର ଅହିଂସାର ଆଉ ସମାଜିକ ନିରାଶ୍ରୟ ଭଳି ଧାରଣ ଧାରଣ ତାଙ୍କୁ ଆଡ଼କୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ କହିଲେ, ଦୂର ମହାଶୟ ! ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ହାତରେ ବନ୍ଦୀ । ମୋ ପକ୍ଷେ ପକ୍ଷେ ଆସନ୍ତୁ ।'

ବାବୁ ନେଇ କେଳରେ ରଖାହେଲା । ସେହି ଦିନ ଜିଲ୍ଲା ହାକିମ ଅଳ୍ପଦୂର ସାହେବ ତାଙ୍କ ବିଚାର କରି ନିଆଯାଏ ଅଗ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡଦେଶ ଜ୍ଞାପନ କଲେ । ସମ୍ବଦପତ୍ରରେ ଦେଖାଗଲା ଭାରତବର୍ଷର ସର୍ବତ୍ର ଏହି ଲାଳା । ସେହିଦିନ ବ୍ୟବସ୍ଥାପକ ସଭାରେ ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଫକୀର ଦେହେରା ଗ୍ରହଣ ହେଲେ ଓ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଝଅମାସ ସର୍ତ୍ତ କାରାଦଣ୍ଡ ବିଧାନ ହେଲା । ପରଦିନ ଅପରାଧସ୍ୟ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଭୁପତି ଦାୟ ଲାଠୁ ଗ୍ରହଣ ହେଲେ ଓ ଆଠ ମାସ ଅଗ୍ରମ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ ହେଲେ ।

ମୁକ୍ତ ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମତିରାଜ ବିଷୟ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ । ମୁଁ ସେତେବେଳେ ସମ୍ବଲପୁରରେ ଚାକିରିରେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିଲ୍ଲା ତୁଳ୍ୟ ସମ୍ବଲପୁରରେ ସୁଖୀ ମୁକ୍ତ କର୍ମଚାରୀ ଗଠିତ ହୋଇଥିଲା । ତହିଁର ବ୍ୟୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ସରକାରୀ ଓ କେତେକ ବେସରକାରୀ । କଂଗ୍ରେସ ଶାସନଭାର ତ୍ୟାଗ କରିଅଛନ୍ତି, ଓଡ଼ିଶା ଲାଟ ଶାସକାଳ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ତଳେ କେଶ ପରାମର୍ଶଦାତା (ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ) ନିୟୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ତା.୮.୪.୪୧ ଦିନ ଓଡ଼ିଶାର ପରାମର୍ଶଦାତା (ଉ. ଉ. ଉଚ୍ଚକର୍ମଚାରୀ) ଏକି ସାହେବ ସମ୍ବଲପୁର ଜିଲ୍ଲାର ମୁଖ୍ୟ କର୍ମଚାରୀ ବୈଠକରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ଜିଲ୍ଲାରେ ମୁଖ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କି କି କାର୍ଯ୍ୟ କରାହୋଇଅଛି ତହିଁର ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ । (କ୍ରମଶଃ)

ପ୍ରୟନଥ ପାଣି

ଏକ ହାତ ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତମ ଥିଲା ଶବରୀର ସବୁଠି ପାଇଁ ଏକ ହାତ ଉଠିଥିଲା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵକୁ ଚୈତ୍ୟଦା ମାନରଣା ପାଇଁ ଏକ ହାତ ଅଧିକ ଥିଲା ଦୁଃଖାସନର କାମନା ହୁଏତରେ ଏକ ହାତ ଛେଦୁଥିଲା ମହାଭାରତର ମହାସମରରେ । ଏକ ହାତ ଗଢ଼ିଥିଲା ବାଲିର ତତ୍ତ୍ଵ ସଖରେ ଏକ ହାତ ବିଭିନ୍ନ ବସ୍ତୁରେ ଥିଲା ଭାବମୟ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଏକ ହାତ ସାଗରକୁତଳୁ କରିଥିଲା ବିସ୍ମୟ ମୁଦ୍ରାରେ ।

ଏକ ହାତ ପୋଛିଥିଲା ବାହାରମଣାର କପାଳ ସିନ୍ଦୂର ରତ ସ୍ଵାତ ଖଡୁ ଖସିଥିଲା ଏକ ହାତୁ ନିସର୍ବରରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ । ଏକ ହାତ କେତେକାଳୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଚନା ଲେଖୁଛି ଲୁହ ଲହୁ ସେବର ସ୍ୟାହିରେ ଅବଳାକୁ ଧରିଗଣେ ଏକ ହାତ କାମୁକପଟରେ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଲଂଘନରେ ଅବିବେକୀ ନିର୍ଲଜ୍ଞ ଠାଣିରେ ।

ଏକ ହାତ ଶ୍ରୀରାମ ଅଧିକ ଆକୃତି ବେଳେବେଳେ ଦୁଃଖିତରେ ପରମ ବିକୃତି । ହାକୁବେ ଶକ୍ତିରେ ଚେକିଛି ଆହୃତି ଏକ ହାତ ଥିବାଯାଏ ଘଡୁଥିବ ନାଟ ଅନାଟି କାର୍ତ୍ତି ଆଉ ଅପକାର୍ତ୍ତି ।

କବଳିଆ, ବୈଶିଶୀ, ମୟୂରଭଞ୍ଜ ମୋ-୯୯୩୭୧୨୫୧୫୧

ଆମ ସମୟର କବିତା

ନାଁ

ନାଁ, ମୋ ନିଜକୁ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ନା ଆଇନା ନା ପ୍ରସଙ୍ଗନା କାହାର ସାହାରା ନେବାରା ମୁଁ ଆଉ କୁଲେଇ ପାରେନା ।

ନାଁ ମୁଁ ଆଉ ନୁହେଁ ମୋର ମାଘୁ ପାରେନା କାନ୍ତି କାନ୍ତି ମୁଖା ଆଦର୍ଶ ପାରେନା ଭଳି ଭଳି ବାହାନା ଅପରକୃ ନୁହେଁ, ମୋ ନିଜକୁ ହିଁ ଭଣି ତା'ଥେଇ ତା'ଥେଇ ନାଟି ସାଜି ପାରେନା ଜନାନା ପାଇଁ ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ନମୁନା ।

ଅକ୍ଷୟ ପାତ୍ର

ନାଁ, ମୋ ନିଜକୁ ମୁଁ ଆଉ ନୁହେଁ ନୁହେଁ ନାନା ବାୟା ଶୁଣାଇ ପାରେନା ଅକ୍ଷୟରେ କୁହନ୍ତୁ ଥିବା ଆତ୍ମତା ଘୋରକୃ ଆଉ ପାଉଁଶ ତଳେ ନିଆଁ ସକାଳ ପାରେନା ।

ସିଏ କେବେଦୁଁ ସାଜି ସାରିଥାଏ ନିଜେ ନିଜ ପାଇଁ ଏକ ବିଚାଟ ନାଁ ।

ଅଧ୍ୟାପକ : ଡ଼ା. ରାଜା ବିଭାଗ ହିନ୍ଦୋଳ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଖଜୁରିଆକଟା ମୋ: ୯୮୯୫୮୮୪୯୭୦

ଅସହାୟ ମଣିଷ

କାବନତା କଲୁଛି ଶକ୍ତା, ଦୁଃଖୀ, ଦୁଃଖୀ କାବନ ଘେରିଛି ଅଶାନ୍ତିର ବୋମା ପ୍ରତି ମୁହଁରେ ପୁରୁଛି ଅସହାୟ ମଣିଷ ଶବ ଭଳି ବସିଛି ।

ବଦଳି ଯାଇଛି ବସିବା ଗଣିତ ବିଦ୍ରୋହର ସ୍ଵର କମ୍ପାଉଛି ହୃଦ କିଛି କରିବାର ଥିଲେକି ଦୁଃଖଦୂଳା ସାଲୁଛି ମଣିଷ କାବନ ଥିଲେ ବି ମରି ମରି ବସିଛି ଅସହାୟ ମଣିଷ ଶବ ଭଳି ବସିଛି ପୋଡ଼ଣୀର ଘରେ କିନ୍ତୁ ନାବାଳିକାର ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ମୁହଁକି ଏସିଦ୍ଵ ପିତାତା ଧାରଣାରେ ବସୁଛି ଦିନର ତମାମ ଆଲୋକରେ

ପ୍ରଭାତ କୁମାର ଆଚାର୍ଯ୍ୟ

ମୁଖ ପରେ ମୁଖ ଗହୁଛି ସରକାର, ସମ୍ବିଧାନକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସୁଛି ସବୁ ଆଖି ଦେଖୁଛି, ସବୁ କାନ ଶୁଣୁଛି ଅସହାୟ ମଣିଷ ଶବ ଭଳି ବସିଛି । ଭୋକର ଦୁଃଖଦେହରେ ପ୍ରାୟ କରିଛି ପେଟରେ ଓଦା କନା ଦେଇ କବିଗୋଟାଳି ହୁଅ ହେଉ କିବା ପୂର୍ବ ପାଥ ଗରଗର ତଳେ ନିରନ୍ତ୍ର, କଳାଳସାର କହୁ ତାରା ଗଣୁଛି, ଅସହାୟ ମଣିଷ ଶବ ଭଳି ବସିଛି ।

ଆମେ ସୁଖ ସମୁଦ୍ରରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ନିଜ ଦଣ୍ଡିବା କଳାରେ, କିଏ କାହିଁକି ଚାହିଁବ ଆଗକୁ ପଛକୁ ? ଏମିତି କେତେଦିନ ଚାଲିବ

ସ୍ଵନହୀନ ସମାଜ, ସଭ୍ୟତା, ସଂସାର ? କେତେଦିନ ଅବାସ୍ଥିତ ରହିବ ସ୍ଵର୍ଗମୟ, ସୁଷମୟ କାବନ ? କିଛି ନା କିଛି କରିବାକୁ ହେବ ଯେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ଧରା ବସୁଣିରା ହୋଇ ରହିଛି କେବଳ ବସିଲା ଭଳି ପୃଥିବୀଟା ଦେଇ ମଣିଷ ଭଳି ବସିବାର ଅଛି, ନ ହେଲେ ଶବ ହେବାକୁ ଆଉ କ୍ଷଣେ ବାକି ଅଛି ।

କାନ୍ତରାଜୀ, ବାଲେଶ୍ଵର

ପ୍ରେମ ଚିତ୍ର

କହୁ, ପୁଲ, ଫଗୁଣ, ଓଠକୁ ନେଇ ଖୁବ୍ କବିତା ଲେଖୁଛି, ତାକୁ ପ୍ରେମ କରି ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିଲି, ରାତିପାରା ଚେନ୍ଦିଲି, ସୁସ୍ଵ ସଜେଇଲି ଖୋଲା ଆଖିରେ, ନରମ ଦେହକୁ ଗରମ କଲି, ଆଖିକୁ ଲୁହ ରେଉଡିଲି, ପାଦରେ ଅନେକ ଗାର ଚାଣିଲି, ଅନେକ ସମୟ ଡା'ଭାବନାରେ ହଜିଲି,

ଅନ୍ୟମନସ୍ ହୋଇ ଉଠି ବୁଲିଲି, କାବନର ଶୁନିଲି ଉଲ୍ଲୀକାରେ, ସାବା କାଳକେ ରଜ ଭରିଲି, ନିଳକଣ୍ଠ ଆଣା କରି ସାତରକାଳୁ ଏକାକାର କରିଲି, ତଥାପି ଗତି ପାରିଲିନି ପ୍ରେମ ଚିତ୍ର ।

ପପନ ସାହୁ

ମୋ ଚିତ୍ରରେ ଏବେ ବି କର୍ଣ୍ଣ କହୁଛି କୁହୁଛି, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵର ବାବୁକୁ ପୁଲ ତାହା ନିଜ ଦେହ, ଫଗୁଣ ପ୍ରତିଥର ଆଖୁଛି ଯାଉଛି, ଦେହେ ଲାଗିଥିବା ସବୁବଜା କିଛିଦିନ ପରେ ଲିଭି ଯାଉଛି,

ପ୍ରେମଚିତ୍ର ଯେତେ ସୁନ୍ଦର ହେଉ ପକ୍ଷେ ତା'ଠୋ ନାରବ, ଆଖି ସେମିତି ଚାହିଁଲି ଏକ ଲୟରେ, ତଥାପି ଦୂଳା ଧରିଲି ଏବେ ବି ଆଖୁଛି ପ୍ରେମ ଚିତ୍ରଟିଏ । କାଳେ ତା'ଠୋ ଖୋଲିବ ବୋଉ ଦିନ, ଆଖି ମିଡ଼ିକେଇବ, ସେଦିନ ମୁଁ ଥିବି କି ନ ଥିବି କାଶେନା ! ତା'ଚିତ୍ର କିନ୍ତୁ ମୋ ହୃଦୟ କାନ୍ଦୁରେ ତଜା ହୋଇଥିବ

ସେତେବେଳେ ମୁଁ କିନ୍ତୁ ନାଭି ଯାଉଥିବି ତିରଦିନ ପାଇଁ !!!

କେଳିକା, ଏମ୍.ରାମପୁର କଳାହାଣ୍ଡି, ମୋ. ୯୦୧୯୧୩୧୮୭୮

